

TRƯỚC KHI CON THÀNH HÌNH TRONG DẠ MẸ, TA ĐÃ BIẾT CON!

... Cuộc sống mỗi người thể hiện chương trình đặc thù của THIÊN CHÚA. Trong cầu nguyện và thinh lặng gặp gỡ THIÊN CHÚA, con người khám phá ra thánh ý Ngài và cúi đầu chấp nhận thánh ý THIÊN CHÚA. Sau đây là con đường ơn gọi của một nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm người Ý.

Tôi có thể nói - giống như tiên tri Giêrêmia xưa - ơn gọi tu dòng của tôi nảy sinh từ lúc tôi được thụ thai trong lòng mẹ. Thật thế, khi cưu mang tôi, Mẹ tôi ngã bệnh nặng có thể chết. Và cái chết của mẹ sẽ kéo theo cái chết của đứa con trong dạ. Bà Nội tôi liền khẩn hứa cùng Đức Trinh Nữ MARIA Vô Nhiễm rằng: bà sẽ dành trọn cuộc đời còn lại để phụng sự Đức Mẹ nếu Đức Mẹ cứu sống cháu bà. Và Đức Mẹ đã nhận lời bà Nội tôi cầu xin. Tôi thoát chết.

Được Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm cứu sống từ trong bụng mẹ, tôi sinh ra và lớn lên với Đức Mẹ. Tôi có lòng sùng kính Đức Mẹ cách riêng. Tôi cũng đặc biệt chú ý đến cuộc đời ba trẻ chăn chiên làng Fatima. Mỗi lần trông thấy tấm hình chụp ba trẻ Lucia-Phanxicô-Giaxinta tôi thì thầm:

- Ba trẻ được diễm phúc trông thấy Đức Mẹ và đã làm không biết bao nhiêu việc hy sinh hãm mình!

Thời thơ trẻ, mọi sự xem ra góp phần đưa tôi đến việc chọn lựa nếp sống tu dòng. Tôi theo học tại trường do các tu sĩ Phan-Sinh điều khiển. Tôi có nhiều dịp tiếp xúc với các nữ tu cũng như các tu huynh và trong tuổi thơ vàng ngọc ấy, đã có không biết bao nhiêu lần tôi tự nhủ:

- Rồi đây mình sẽ đi tu làm bà phước!

Thế nhưng, năm tháng trôi qua, lý tưởng tu dòng cũng trôi đi đâu mất!

Mãi đến năm 15 tuổi tôi lại bắt đầu nghĩ đến việc dâng mình cho Chúa. Thế nhưng đó lại là khoảng thời gian trôi-nổi đổi-thay của lứa tuổi dậy thì: muốn đó rồi lại quên đó! Vào tuổi 17, tôi quyết định ra sống riêng, xa cha mẹ và gia đình, nơi một thành phố khác để vừa đi học vừa đi làm. Tôi sống như thế trong vòng ba năm với đầy đủ những cuộc vui chơi phóng túng bên cạnh các bạn bè đủ loại đủ tuổi. Trong cái bầu khí hỗn-độn ấy, tôi quên mất sự hiện diện của THIÊN CHÚA và các giới răn của Người. Tệ hơn nữa, đôi lúc tôi phân vân tự hỏi không rõ Đức Chúa GIÊSU KITÔ và Giáo Hội Công Giáo có hiện hữu thật sự không, hay chỉ là chuyện bịa đặt do trí khôn con người tưởng tượng ra???

Thình thoảng có dịp, tôi trình bày với hiền mẫu về những nghi ngờ của tôi. Mỗi lần nghe tôi nói như thế mẹ tôi luôn luôn trả lời:

- Con nên xin Đức Chúa GIÊSU KITÔ ban cho con lòng khiêm tốn và một Đức Tin tinh ròng.

Thời gian hỗn-độn hoang-mang rồi cũng trôi qua. Một ngày tôi chấp nhận lời mời đến tham dự buổi hòa nhạc do các bạn trẻ tổ chức. Buổi hòa nhạc thật đặc biệt. Các bạn trẻ cống hiến trọn khả năng đàn ca hát xướng dâng lên THIÊN CHÚA. Âm nhạc xen lẫn với lời cầu nguyện. Và buổi hòa nhạc kết thúc với Phép Lành Mình Thánh Chúa. Thật là chuyện hy hữu, tôi chưa hề chứng kiến! Kể từ ngày phúc lành ấy, tôi bắt đầu cuộc hành trình thống hối, trở về với nếp sống một tín hữu Công Giáo chân chính.

Sau đó tôi có dịp tham dự cuộc tĩnh tâm kéo dài ba ngày. Ba ngày tĩnh tâm gieo vào lòng tôi niềm vui khôn tả và niềm an bình bao la. Tôi chưa bao giờ tận hưởng niềm hạnh phúc chan hòa như thế! Cho tới lúc ấy tôi là thiếu nữ thời đại, ăn mặc dị-hợm kể cả việc mang bông tai nơi lỗ mũi và để tóc thật dài! Thế là tôi quyết định làm cuộc thay đổi tận gốc rễ: từ bên ngoài lẫn bên trong. Tôi thay đổi cách thức ăn mặc. Tôi cắt tóc ngắn và bắt đầu tham dự Thánh Lễ hàng ngày. Tôi cũng bắt đầu lần hạt Mân

Côi mỗi ngày.

Tuy nhiên, dầu làm cuộc cách mạng đổi đời như thế, lòng tôi vẫn còn cảm thấy như thiếu thốn cái gì đó mà vẫn không hiểu tại sao. Cho đến một ngày, người bạn nói với tôi:

- Bạn có một nghĩa vụ cao cả phải chu toàn!

Câu nói nghiêm trang của bạn khiến tôi nghĩ ngợi mông lung. Tôi bắt đầu tìm và đọc sách viết về cuộc đời thánh Phanxicô thành Assisi, vị thánh tôi rất mực yêu kính. Cùng lúc ấy tôi phải chuẩn bị cuộc thi vào đại học y khoa. Tôi tự làm một giao kèo:

- Nếu rớt tôi sẽ nghỉ học và đi tu làm di phước, vì xem đó như một dấu chỉ của thánh ý THIÊN CHÚA.

Tôi làm như thế vì lúc ấy tôi chưa có Cha Linh Hướng.

Và tôi thi rớt thật. Tôi di chuyển đến sống nơi một thành phố khác. Tại đây tôi làm việc trong một tiệm bánh. Một ngày, tôi trông thấy một khuôn mặt "là-lạ" bước vào tiệm xin làm phước ít bánh mì. Tôi nói khuôn mặt "là-lạ" nhưng đúng hơn phải nói đó là khuôn mặt "thiên thần"! Tôi biếu Chị bánh mì và hỏi thăm Chị thuộc về hội dòng nào. Chị cho biết Chị là nữ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm, một dòng tu theo sát linh đạo của thánh Phanxicô thành Assisi. Tôi thật vui mừng khi nghe Chị giải thích như thế. Chị mời tôi đến viếng thăm Cộng Đoàn của các Chị.

Vài ngày sau tôi đến thăm Cộng Đoàn các nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Và tôi bỗng hiểu rằng:

- Đây chính là nơi chốn tôi hằng mơ tưởng và ước ao! Đây là nơi tôi phải sống.

Những ngày tiếp theo đó tôi sống trong thanh thản mặc dầu phải chiến đấu chống lại tính tự nhiên. Tôi bắt đầu lần hạt Mân Côi với trọn tâm tình con thơ phó thác. Và chính việc lần chuỗi Mân Côi đã đem lại cho tôi sức mạnh cùng sự nâng đỡ. Một lần nữa, Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm ra tay dẫn dắt và cứu thoát tôi. Chính Đức Mẹ cầm tay đưa tôi đi. Nhờ thế tôi có đủ nghị lực dứt khoát từ bỏ TẤT CẢ. Tôi ra đi ôm trọn cuộc sống theo tinh thần tu đức của thánh Phanxicô thành Assisi. Cuộc sống đơn sơ khó nghèo. Từ nay tôi là nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm.

... Có lời THIÊN CHÚA phán với tôi rằng: "Trước khi cho con thành hình trong dạ mẹ, Ta đã biết con. Trước khi con lọt lòng mẹ, Ta đã thánh hóa con. Ta đặt con làm ngôn sứ cho chư dân". Nhưng tôi thưa: "Ôi! Lạy Chúa là Chúa Thượng, con đây còn quá trẻ, con không biết ăn nói!" THIÊN CHÚA phán với tôi: "Đừng nói con còn trẻ! Ta sai con đi đâu, con cứ đi. Ta truyền cho con nói gì, con cứ nói. Đừng sợ chúng, vì Ta ở với con để giải thoát con". Rồi THIÊN CHÚA giơ tay chạm vào miệng tôi và phán: "Đây Ta đặt lời Ta vào miệng con. Coi, hôm nay Ta đặt con đứng đầu các dân các nước, để nhổ, để lật, để hủy, để phá, để xây, để trồng" (Giêrêmia 1,4-10).

("Il Settimanale di Padre Pio", 5 Agosto 2007, n.23, Anno VI, trang 23-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt